

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)
SSN Paweł Wiliński

w sprawie **D. P.**

skazanego za popełnienie czynów z art. 190 § 1 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)

w dniu 13 sierpnia 2025 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 15 lipca 2024 r., sygn. akt II K 605/24

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

D. P. stanął pod zarzutem popełnienia dwóch przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Opolu, wyrokiem nakazowym z 15 lipca 2024 r., uznał D. P. za winnego zarzuconych mu czynów i wymierzył za nie dwie jednostkowe kary ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne: roku i 2 miesięcy za popełnienie występku z art. 190 § 1 k.k. i roku za popełnienie występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz orzekł karę łączną 2 lat ograniczenia wolności i środek karny z art. 41a § 1 § 4 i § 6 k.k.

Kasację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł Prokurator Generalny na niekorzyść D. P.. Podniósł w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie: art. 37a § 1 k.k., poprzez jego niezasadne zastosowanie w sytuacji uznania oskarżonego D. P. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu ciągłego, stanowiącego występnek z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i skazaniem go na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 57b k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., co skutkowało niezasadnym orzeczeniem kary ograniczenia wolności, mimo że zgodnie z art. 57b k.k. Sąd skazując oskarżonego za przestępstwo określone w art. 12 § 1 k.k. zobligowany był wymierzać mu karę pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia, co z uwagi na ustawowe zagrożenie przypisanego oskarżonemu występku z art. 244 k.k. winno skutkować wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności w wysokości co najmniej 4 miesięcy, co tym samym wykluczało orzeczenie kary zamiennej w postaci ograniczenia wolności zamiast pozbawienia wolności, przez co doszło również do rażącej obrazu art. 500 § 1 k.p.k., w myśl którego wydanie wyroku nakazowego było niedopuszczalne w sytuacji, gdy z mocy prawa wykluczone było orzeczenie kary zamiennej zamiast pozbawienia wolności; rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43a § 2 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podczas gdy stosownie do treści powołanego przepisu art. 43a § 2 k.k., orzeczenie tego środka w wysokości co najmniej 5000 zł było w tym przypadku obligatoryjne”. Przy tak sformułowanych zarzutach Prokurator Generalny wniósł o uchylenie punktu II wyroku nakazowego i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 57b k.k. skazując za przestępstwo będące czynem ciągłym sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia. Jednocześnie procedowanie na podstawie przepisu statuującego karę orzecaną za przestępstwo będące czynem ciągłym (art. 57b k.k.) wyklucza zastosowanie dobrodziejstwa z art. 37a § 1 k.k., albowiem jeżeli sąd jest zobligowany wymierzyć karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia to jednocześnie nie może wymierzyć kary rodzajowo łagodniejszej. Skoro więc D. P. stanął pod zarzutem popełnienia w ramach czynu ciągłego występku niestosowania się do orzeczonego środka karnego w postaci kontaktowania się z pokrzywdzonym (art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.) ustawowo zagrożonego karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, to oznaczało, że orzekający Sąd uznając go winnym tego czynu powinien był, mając na uwadze treść art. 57b k.k. i art. 500 § 1 k.p.k. *a contrario*, przeprowadzić rozprawę i uznając zasadność tego zarzutu orzec karę minimalną 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. obligatoryjnie orzec wymieniony w tym przepisie środek karny.

W tej sytuacji nie pozostawało nic innego jak uchylić zaskarżony wyrok nakazowy w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opolu.

[J.J.]

[r.g.]